

Η θεόθεν κλήση στην Χριστιανική πίστη ενός Μουσουλμάνου

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Γεννήθηκε το 1926 σ' ένα νησί της Δωδεκανήσου. Όλη την παιδική ηλικία την έζησε παίζοντας με τα χριστιανόπαιδα, ενώ ο ίδιος ήταν Μουσουλμάνος. Τις παραμονές των χριστιανικών γιορτών μαζί με τα παιδιά του χωριού έτρεχε στα κάλαντα παίζοντας με την φλογέρα του.

Το σπίτι που έμεναν ήταν ένας σταύλος. Εκεί τη νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων – μετά τα κάλαντα- και αφού είχε ξαπλώσει για να κοιμηθή, αισθάνεται να ανοίγει η πόρτα και μπροστά του να εμφανίζεται ο Χριστός. Φορούσε άσπρο χιτώνα, το πρόσωπό του ήταν χαμογελαστό και του είπε:

«Ήρθα για σένα, είσαι δικό μου παιδί» και εξαφανίστηκε.

Το ίδιο επαναλήφθηκε τις επόμενες δυο νύχτες.

Ο μικρός ήταν τότε περίπου δεκατριών χρόνων. Βρέθηκε μπροστά στο δίλημμα, αν θα το πη ή όχι και σε ποιόν. Ύστερα από σκέψη αποφάσισε να το πη στον πρόεδρο του χωριού, ένα σεβάσμιο ηλικιωμένο άνδρα, τον μπαρμπα- Νικόλα. Πήγε στο σπίτι του, του διηγήθηκε όλη την ιστορία και αμέσως ζήτησε να τον βαφτίσουν.

Ο πρόεδρος με χαμόγελο του απάντησε:

«Το σκέφτηκες, παιδί μου, καλά;».

Ο μικρός του απάντησε:

«Ναι, το σκέφτηκα, θέλω να με βαφτίσετε».

Ο πρόεδρος τότε του εξήγησε ότι αυτό θα ήταν δύσκολο λόγω του ότι ήταν ανήλικος και οι γονείς του θα μπορούσαν να αντιδράσουν. Στο τέλος του είπε:

«Αν, παιδί μου, σε έχη φωτίσει τόσο ο Χριστός και το επιθυμής τόσο πολύ, κάνε υπομονή να φθάσης στη νόμιμη ηλικία. Τότε να το ζητήσεις και θα το απολαύσεις».

Δούλευε κυρίως στις ψαρόβαρκες οι οποίες εκείνα τα χρόνια ήταν με κουπιά και πανιά. Συχνά τότε πήγαιναν στις απέναντι ακτές ιδιαίτερα στον κόλπο ανατολικά της Κω. Κάποια φορά καθώς έρχονταν προς το νησί από τον κόλπο γεμάτοι ψάρια, ήταν τρεις στην βάρκα, έρχεται ξαφνικά μία φοβερή κακοκαιρία.

Η βάρκα πλημμύρισε και εκείνος με ένα τενεκέ προσπαθούσε να αδειάζη τα νερά.

Καθώς έβγαζε τα νερά βρέθηκε ένα μικρό Εικονισματάκι του αγίου Νικολάου μέσα στον τενεκέ. Αμέσως μία φωνή μέσα του φωνάζει: «Μη με πετάξεις!».

Πιάνει το Εικόνισμα, το σηκώνει ψηλά και λέει:

«Άγιέ μου Νικόλα, σώσε μας και αν έρθη η ώρα να βαφτιστώ θα πάρω το όνομά Σου».

Σε λίγη ώρα βρέθηκαν σε κάποια ακτή της Κω.

Αργότερα πήγε στην Μικρασία. Ένα χρονικό διάστημα δούλευε σε εργοστάσιο-υφαντουργείο. Κάποια στιγμή με άλλους Κώους πηγαίνει για να γνωρίση την Σμύρνη και τον Τσεσμέ. Εκεί του άρεσε και έμεινε για να δουλέψη στα καπνά. Το βράδυ κοιμήθηκαν σε μία αποθήκη η οποία όμως ήταν παλιά Εκκλησία του Χριστού. Οι άλλοι δύο, αδελφή και αδελφός – μουσουλμάνοι- δεν μπορούσαν να ησυχάσουν μέχρι που αποφάσισαν να βγουν από την Εκκλησία και να κοιμηθούν στο χωράφι.

Έτσι εκείνος έμεινε μόνος μέσα στο σκοτάδι.

Αφού κοιμήθηκε για λίγη ώρα, ανοίγει τα μάτια του και βλέπει ένα φως να βγαίνει μέσα από το Ιερό. Κοιτάζει έξω, ήταν σκοτεινά, η Εκκλησία όμως έλαμπε. Την

επόμενη βραδιά το ίδιο. Την τρίτη βραδιά μαζί με το φως ακούει μία φωνή:

«Μη ξεχάσης την υπόσχεσή σου. Είσαι δικό Μου παιδί».

Μετά από αυτό μέχρι το πρωί σκεφτόταν πως θα γίνει Χριστιανός μέσα στην Τουρκία. Όταν ξημέρωσε είδε ότι η φωνή έβγαινε από μία σκαλιστή μαρμάρινη εικόνα του Κυρίου, η οποία ήταν και η μόνη που είχε μείνει, χτισμένη πάνω από το Ιερό. Την ίδια μέρα μετά από μία- δυο ώρες ήρθε διαταγή να επιστρέψουν όλοι οι πρόσφυγες στις πατρίδες τους. Ήταν τότε το έτος 1945. Έτσι επέστρεψε στην Κω σκεπτόμενος μέσα του ότι τώρα θα μπορέσει να βαπτιστή. Μέχρι τότε δεν είχε πει σε κανέναν από τους δικούς του τίποτε.

Συνεχίζεται

Απόσπασμα από το βιβλίο, «Ασκητές μέσα στον κόσμο», τόμος α', Άγιον Όρος.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)